

СРБИЈА И НАТО

Безбедносни, развојни и демократски разлози налажу Србији брзо придруживање НАТО алијанси.

Садашње уверење огромне већине грађана да је НАТО, због бомбардовања Србије 1999, злочиначки савез и да нам је НАТО отео Косово, последица је петнаестогодишње државне, црквене и медијске сатанизације, испланиране још пре него што су НАТО бомбе засуле Србију.

У тим данима, који су претходили трагедији, међународни преговарачи, представници САД, Русије и ЕУ (Кристофер Хил, Борис Мајорски и Волфганг Петрич) понудили су нам, у париском дворцу Рамбује специјални статус Косова, у границама Србије, нешто нижег ранга од оног који је *Планом 3-4* био понуђен Српској Крајини, јер је Србија на Косову задржавала и своју симболично смањену војску и полицију. Захтевано је да дозволимо НАТО алијанси да, привремено, не дуже од три године, уђе на Косово, разоружа албанску УЧК и српске паравојне снаге, и да осигура примену споразума о специјалном статусу Косова у границама Србије.

Слободан Милошевић је то одбио. Игнорисао је упозорења да он, одбијањем понуђеног споразума, државу гура под НАТО бомбе.

Није хтео ни да обустави терор над косовским Албанцима. Као да је призивао и желео НАТО бомбе, верујући да ће оне њега, у свету сатанизованог „балканског касапина“, магично и лако, учинити жртвом, а и да ће Србији, која је годинама читавом свету представљана као агресор у Хрватској и у БиХ, прибавити ореол жртве агресије. Да ће НАТО бомбе и

пројектили затрпати све српске бомбе и пројектиле на ратиштима мртве Југославије, да ће разбуктати антиамеричке и антизападне страсти у Србији и међу Србима, и да ће за губитак Косова сва кривица бити сваљена на НАТО, САД и ЕУ, на исти начин на који су ови „непријатељи Српства“ оптужени и за губитак и слом Српске Крајине.

НАТО је бомбардовао Србију, а Милошевићу и његовој камарили прибавио, заиста, страшну победу. И без Косова и без Милошевића, Србија данас живи његову црну стратегију. Само две године пре НАТО бомбардовања, оног децембарског дана 1996, када је коалиција *Заједно* прошетала демонстранте и поред америчке амбасаде у Београду, дуже од сат времена скандирало се земљи Кипа Слободе. Данас је та држава, као предводник НАТО алијансе, за већину Срба, оличење зла и предводник светске „антисрпске завере“.

Већ петнаест година, тобоже ка Европи окренута Србија, чека свог европског Годоа, а он, као у Бекетовој драми, никако да дође. Могу и да почну толико дуго најављивани преговори Србије и ЕУ, али европски Годо неће овамо доћи, нити ће српски воз стићи у бриселску станицу, јер он „иде“ и ка Западу и ка Истоку, истовремено, иде никуд, ни ка Европи ни ка Русији, па је такво путовање погубно лутање. Од „мајке Русије“ Србију одвајају државе НАТО и ЕУ, а ни ДБ трупе, ни пропаганда комунистичких носталгичара и православних фундаменталиста, не могу да држави подаре крила, па да лети и прелети до Кремља, Дона и Волге. На Исток не можемо, а у Бриселу и Берлину од Србије траже да очисти своје Аугијеве штале, да на отпад одбаци наслеђе националсоцијалистичког режима из трагичних деведесетих.

Од „историјског“ 5. октобра 2000, када је оборен једино врх пирамиде тога режима, а пирамида и поредак у њој остали нетакнути, нема ни политичке воље нити снаге да се очисте те штале по Србији. Нема „капе за Јанка“, за свемоћну и свуда присутну мрежу нетакнутих служби безбедности, за патриотизам утемељен на мржњи, неистинама, митовима, несрећи и криминалу, за преамбуле и косовске платформе, за порицање и пресуда Међународног суда правде, од Сребренице до Косова, за политичке ескадроне и епигоне који проповедају да ова земља буде губернија Великог брата са Истока.

Има „капа и за Јанка“, само једна, а то је улазак Србије у НАТО алијансу. Тек тада ће бити крај лутању и почеће чишћење државе од свега што у цивилизованом свету мора на отпад. Тек тада, Србија ће престати да личи на оног сметеног и „неутралног“ Буридановог магарца, разапетог између два пласта сена, између Запада и Истока, а не може да се дограби ниједног. Тек тада, и само тада, српски воз кренуће ка Бриселу, а европски Годо ка Србији.

Улудо потрошисмо толике године у неговању заблуде да у ЕУ хоћемо, а у НАТО нећемо и не смемо, ругајући се и самој логици, јер су скоро све нама пријатељске државе ЕУ, истовремено, и чланице нама непријатељске НАТО алијансе. Последњи је тренутак да схватимо да је НАТО савез улазница без које у ЕУ не можемо. НАТО је избор и гарант западног пута, а ЕУ је подуже путовање са многим задацима и проверама. Услови за чланство у НАТО су блажи. Србија, њена професионална војска пре свега, практично их већ испуњава. Једина реална препрека је уставна преамбула, заповест да је Косово, и данас, аутономна покрајина под суверенитетом Србије, иако сви у Србији, па и ти заповедници, знају да је то само пропагандна магла, норма

изван стварности, донета једино са намером да буде барикада за кретање Србије ка НАТО савезу и Европској унији.

НАТО је гарант политичке извесности, а без ње нема ни сигурности за инвеститоре, и стране и домаће.

У Ираку и Сирији одвија се катастрофа библијских размера, на нишану фанатика Исламског калифата све се чешће спомиње и Балкан, регион „крви и меда“, историјски даровит за несреће, а у срцу тог Балкана – у БиХ, на Косову, у Македонији, Србији и Хрватској - медији и политички авантуристи регрутују нове и младе бојовнике, младе „осветнике“ злочина из деведесетих, злочина које ти младићи и не памте. Само привидно, овде је рат престао пре петнаест или двадесет година. Довољна може бити и мала варница, па да букне поново.

Сваки пожар сукоба, оружаног или политичког, гасиће и решавати НАТО. Балкан је у његовом дворишту. Све државе око Србије или су већ у НАТО алијанси или тамо желе да уђу. Једино је Србија неутрална и сама. Све и да одлучи да се сврста уз Русију и њен војни савез, то сврставање било би изван стварности, налик уставној преамбули о Косову.

На Србији је да одабере једно од ово двоје. Да уђе у НАТО и да, равноправно, за столом, решава и регионалне и своје проблеме. Или да о њеним интересима буде одлучивано без ње. Да буде за столом, или на „менију“.

НАТО доноси одлуке консензусом. Свака чланица има право вета. Глас Србије вредео би као и глас Америке.

Честа упозорења Москве упућена Београду, да би чланство Србије у НАТО алијанси било протумачено као „непријатељски чин“ према Русији, лишена су и саме логике. Ако је већ Србија држава која је историјски пријатељ Русије, што и у Кремљу и у Београду често понављају, таква ће Србија бити и после придружења НАТО савезу. Коначно, смириће се и страсти изазване украјинским ратом, а глобални одговор цунамију тероризма и фанатизма налагаће, и већ налаже, савезништво НАТО и Русије.